

Kiitos tulleista palautteista! Muokkaan aiempia tekstejäni palautteidenkin perusteella, joten ne ovat todella tärkeitä :) Tässä jälleen jatko-osa Kiiran ja Markuksen rakkaustarinaa, kiitos jo etukäteen, jos viitsit jättää kommenttia tekstistä! Kimeä pirinä tunkeutui tietoisuuteeni syvän unen lävitse. Avasin silmäni aivan tokkurassa ja katselin ympärilleni ihmetellen. Huone oli pilkkopimeä, mutta jostain tuo pirinä tuli. Kesti hetken ennen kuin tajusin, että äänen lähde oli yöpöydällä lepäävä puhelimeni. -Rea, mitä ihmettä? vastasin puhelimeen huomattuani, että soittaja oli Rea. -Anteeksi, tiedän, että kello on vaikka mitä, mutta minun täytyi ilmoittaa sinulle. Markus on herännyt ja hän toipuu, Rea helpottunut ääni kuului puhelimesta. Hetkessä olin ponkaissut istualleni ilman pienintäkään tokkuraisuutta. -Ihanko totta? -Kyllä. Kuulin asiasta Ronilta. Markuksella on kipuja ja pieniä muistikatkoksia hetkistä ennen onnettomuutta, mutta muuten hän voi hyvin. Hän toipuu täysin. Onnen lämmin aalto vyöryi ylitseni. Markus ei kuolisikaan, Markus toipuu. -Eikö olekin mahtavaa? Rea kysyi iloisella äänellä. Samassa kaiken onnellisuuden keskellä mieleeni syöksähti inhottava ajatus: Markus valehteli minulle. Olin onnellinen siitä, että Markus toipui, mutta vanha taika oli kadonnut. Tunsin kipua ja pahoinvointia sen vuoksi, mitä Markus oli tehnyt minulle ja perheelleni. Ennen olisin lähtenyt sairaalaan saman tien, mutta nyt halusin vain käpertyä takaisin peiton alle. -On... On se aivan mahtavaa, sanoin hiljaa vilpittömästi. Rea ei kuitenkaan voinut olla huomaamatta epäröivää äänensävyäni. -Tämä on varmasi rankkaa sinulle. Mutta tokihan on hyvä, että hän toipuu, Rea sanoi. -Nyt hän voi myös vastata teoistaan, hän lisäsi. -Niin. Totta kai minä halusin hänen toipuvan, tietenkin, vakuuttelin. Puhelimeen laskeutui hiljaisuus. Minä en tiennyt, mitä sanoa eikä tainnut Reakaan tietää, mikä oli todella harvinaista hänelle. -Minä... taidan jatkaa nukkumista, sanoin lopulta. -Tee se, se on fiksua. Jos tarvitse tukea, kun menet katsomaan Markusta, kysy vain. -Kiitos, mutta luulen, että menen yksin. Jos menen. En ollut vielä päättänyt, halusinko nähdä Markusta sairaalassa vai en. Tiesin, että halusin selvittää asiat miehen kanssa ja kertoa, mitä mieltä minä olin, mutten ollut varma, halusinko hoitaa asiaa juuri sairaalassa. Entä, jos Markuksen näkeminen heikossa tilassa saisi sydämeni heltiämään? Minusta tuntui, että olin ollut tyhmä ja sokea niin kauan, että pelkäsin Markuksen huijaavan minua uudelleen. Nyt näin selvästi, että Markus oli leikkinyt minulla, mutta muistaisinko sitä enää, kun tuijottaisin niihin tummiin, suklaisiin silmiin? -Hyvä on. No niin. Soitellaan huomenna, Rea sanoi. -Joo, soitellaan. Hyvää yötä, vastasin. -Hyvää yötä. Laskin puhelimeni takaisin yöpöydälle. Istuin hetken hiljaa pimeässä. Noppa makasi jalkopäässä ja kuuntelin sen suloista tuhinaa. -Onneksi minulla on sinut, kulta, kuiskasin koiralle ja silitin sen selkää. Sitten vedin peiton korviini ja ennen kuin huomasinkaan, olin jo nukahtanut. Seisoin sairaalan autiolla käytävällä. Seinäkello raksutti jossain ja kauempaa kuului sairaanhoitajien puhetta, mutta en nähnyt ketään. Seisoin ruskean oven edessä. Oveen oli maalattu mustalla numero 522. Painoin käteni kahvalle ja epäröin. Vedin syvään henkeä ja nopeasti avasin oven ja astuin sisään ennen kuin juoksisin karkuun. Markus makasi sairaalansängyssä kasvot ovelle päin. Hänen kehonsa, jota peitti sairaalan sininen paita ja valkoinen peite, näytti yhtä urheilulliselta, yhtä hyvältä, mitä aiemminkin. Hänen kasvoilleen oli levinnyt yllättynyt ilme. Suklaiset silmät, joiden katse oli iloisen hämmästynyt, olivat yhtä syvät kuin aiemminkin, joskin toinen oli musta ja selvästi turvoksissa. Markuksella oli verinaarmu myös vasemmassa poskessaan ja alahuulestaan. Kolari oli selvästi ollut raju. -Hei, sanoin hiljaa suljettuani oven takanani. -Kiira. Näkeehän sinuakin. Luulin jo, ettet tulekaan, Markus sanoi. -Niin. En tiennyt, mitä sanoa. Kävelin Markuksen sängyn viereen ja yritin pitää pääni kylmänä. -Missä olet ollut? Olen ikävöinyt sinua, Markus sanoi ja katsoi minua hellästi silmiin. -Oletko? kysyin epäilevästi. -Miten niin olenko? Totta kai olen! Kiira, onko jotain tapahtunut? Markuksen komeille kasvoille

oli levinnyt hämmentynyt ilme. -Sinä valehtelit minulle, sanoin äänessäni myrkyä. -Mitä? Markus huudahti. -En, en ole valehdellut! Mistä sinä tuollaista keksit? -Markus! kivahtin. -Lopeta. Olet valehdellut tarpeeksi. Ole rehellinen, edes kerran. Markus katsoi minua silmät levällään. Hänen huulensa olivat hämmästyksestä raollaan ja hän näytti siltä kuin joku olisi täräyttänyt häntä paistinpannulla päähän. -Hyvä on. Minä valehtelin. Mutta minä tein sen sinun vuoksesi. En ole ylpeä siitä, mutta minun oli pakko valehdella. Rakastan sinua niin paljon, kulta, Markus sanoi hiljaa. Hän tarttui minua kädestä ja yritti vetää minut luokseen, mutta vedin käteni pois hänen otteestaan. -Miten niin? kysyin tiukalla äänensävyllä. -Mitä miten niin? Markus kysyi. -Miten niin sinun oli pakko valehdella? -Sehän on itsestään selvää! Jos olisin kertonut, että minulla on ihana vaimo, jota en ansaitse, olisitko antanut minulle mitään mahdollisuutta? Markus kysyi. -Tuskin, vastasin kylmästi. -Nimenomaan. Mutta minun oli pakko saada sinut, minä rakastan sinua, Kiira. Olen pahoillani, että minun täytyi valehdella, mutta minä halusin sinut. -Se ei ollut sinun päätöksesi, Markus. Sinulla ei ollut oikeutta päättää minun puolestani. Sinun olisi pitänyt kertoa minulle totuus, valehtelematta ja kaunistelematta. Minun olisi pitänyt saada tehdä päätökseni siltä pohjalta. Mutta nyt sinä teit sen puolestani valehtelemalla minulle. -Tiedän... Ja olen todella pahoillani, Kiira. Ihan totta, Markuksen kasvoille oli levinnyt tuskainen ilme, ja hän todella vaikutti olevan aidosti pahoillaan. -Minä rakastan sinua. -Miten saatoit tehdä niin perheellesi? Ihanalle, herttaiselle vaimollesi ja suloisille lapsillesi? -Usko pois, en olisi tehnyt sitä kenenkään muun kuin sinun vuoksesi. Se oli kamalaa. Mutta sinä olet sen arvoinen. - Millainen mies sinä oikein olet, Markus? ääneni ja ilmeeni olivat halveksivia. -En täydellinen. En läheskään, kenties olen jopa aika kamala. Mutta se ei poista sitä tosiasiaa, että minä olen korviani myöten rakastunut sinuun. En ole koskaan tuntenut näin ketään toista kohtaan. Kiira, minä en halua elää ilman sinua. Markuksen silmien ilme satutti minua. Hän makasi sairaalasängyssä rankan kolarin jälkeen, kivuisaan ja avuttomana ja tässä minä huusin hänelle. Olinkohan minä liian ankara? Hän oli tehnyt väärin, siitä ei päässyt yli eikä ympäri, mutta ihmiset tekevät virheitä... -Tule tänne, Markus sanoi, tarttui uudestaan käteeni ja veti minut luokseen. Vastahakoisesti astuin lähemmäksi ja istuuduin Markuksen sängyn laidalle. Hän kiersi vasemman kätensä lantioni ympärille ja oikealla kädellään hän hipaisi poskeani varovasti. -Minulla oli niin ikävä sinua, Markus kuiskasi. -Niin minullakin sinua, kuiskasin takaisin vältellen, katse tiukasti käsissäni. -Kiira, minä rakastan sinua, ihan totta. -Mutta me emme voi jatkaa näin Markus. Tämä on väärin. Enkä minä voi olla kenenkään toinen nainen. -Tiedän sen. Eikä sinun pitäisikään olla. Sinun tulisi olla miehen ainoa nainen. Jos... jos annat minulle vain aikaa, minä eroan Violasta. -Eroaisit Violasta? ponnahtin hetkessä pystyyn. -Niin, Markus nyökkäsi. -Eroaisit Violasta ja lapsistasi minun vuokseni? huudahdin. -Ei se ole helppoa, ei todellakaan, mutta minä tekisin mitä vain vuoksesi, Markus sanoi. Hiljenin. En tiennyt, mitä sanoa, sillä tätä käännettä en ollut lainkaan osannut odottaa. -Mutta... Entä lapsesi? kysyin varovasti. -Minulle tulisi hirveä olo, jos heidän vanhempansa eroaisivat minun takiani. -Ei sinun tarvitsisi siitä itseäsi syyttää. Ei se ole sinun vikasi, jos minua ja Violaa ei ole tarkoitettu yhteen. Sitä paitsi, mieluummin lapset varmasti haluaisivat eronneet, onnelliset vanhemmat kuin vanhemmat, jotka ovat yhdessä, mutta riitelevät jatkuvasti. Jos sinä ja minä eroaisimme, minusta tulisi todella onneton ja se purkautuisi perheeseeni väkisinkin. Se oli totta, mitä Markus puhui. Omat vanhempani olivat eronneet ja totta puhuen se oli ollut helpotus koko perheelle. Kotona ollessaan he olivat vain riidelleet ja tunnelma oli jatkuvasti painostava, mutta kun he olivat muuttaneet erilleen, heidän välinsä lämpenivät ja koko perheen hyvinvointi parani. -Minun... minun täytyy miettiä, sanoin hiljaa. -Totta kai, tietenkin. Tämä on iso asia, en odotakaan, että päättäisit sen nyt heti, Markus nyökkäsi ymmärtäväisesti. -Mutta tule nyt tänne,

hän lisäsi. Markuksen kasvoille oli levinnyt virne, joka sai sydämeni sykkimään vielä hieman aiempaa kovemmin. Istuin takaisin miehen sängylle ja hän veti pääni rinnalleen. Makasin siinä sairaalasängyssä, pää Markuksen rinnalla ja haistelin hänen ihanaa miehistä tuoksuaan. Kun Markus kietoi turvalliset käsivartensa ympärilleni ja suukotti päälakeani, lämmin tunne valtasi sisimpäni. En ollut tajunnutkaan, kuinka valtavasti olin ikävöinyt miestä. Siitä lähtien, kun olin viimeksi käynyt sairaalassa, minusta oli tuntunut, että jotain puuttui ja nyt tajusin, mikä se jokin oli. Markus. -Kuinka sinä muuten voit? huoli iski mieleeni aivan yhtäkkiä. -Hyvin. Lääkärit ovat yllättyneitä siitä, kuinka vähän sain vammoja. Toinen reisuuni murtui kahdesta eri kohdasta ja sen kuntoutuksessa menee aikaa, mutta muuten olen kuin uusi, Markus kertoi. -Olin huolissani, kuiskasin. Tunsin, että kyöneleet olivat nousemassa pintaan ja yritin pidätellä niitä parhaani mukaan. Markus puristi minua lujempaa ja kuiskasi: -Minä rakastan sinua. -Niin minäkin sinua, vastasin hiljaa. Markus kohotti kädellä kasvojani ja vaihdoimme pitkän, lämpimän suudelman. -Minun täytyy lähteä, sanoin suudelman jälkeen. -Selvä. Mieti asiaa. -Mietin, nyökkäsin. Markus suuteli minua vielä kerran ja sitten lähdin ovea kohti. Ovella käännyin vielä katsomaan miestä, joka iski minulle leikkisästi silmää. Poistuin huoneesta hymyillen. Kävelin sairaalan käytävää pitkin kohti ulko-ovia. Perhoset lepattivat vatsassani ja minusta tuntui, että ajatukseni olivat kiertyneet yhdeksi, suureksi, erittäin sekaiseksi lankakeräksi. Tunteet risteilivät kiivasta vauhtia päässäni. Olin samaan aikaan iloinen, helpottunut, ylpeä, maailman halutuin nainen ja häpeissäni, mielteliäs, syyllinen ja levoton. Kaikkein suurin tunne oli kuitenkin se, että olin saanut Markuksen takaisin. En tiennyt, oliko se oikein vai ei, mutta joka tapauksessa olin onnellinen. Ajoin kotiin iloisena, auton CD-levyn tahtiin laulaen. Ilma oli yhtä iloinen kuin mieleni: aurinko porotti kirkkaalta kesätaivaalta, kaikki oli ihanan vihreää ja järvi, jonka ohitin kotimatalla, kimalteli kuin sen pinnalleni olisi heitetty tuhat timanttia. Kaartaessani kotipihaan näin yllätyksekseni Rean istuvan taloni ulkoportilla ja rapsuttelevan Noppaa, joka ilmiselvästi nautti saamastaan huomiosta. -Hei, mitä sinä täällä teet? huudahdin autosta noustuani. -Ajattelin tulla katsomaan, miten meni, Rea vastasi, hänkin seisomaan nousten. Menimme kaikki kolme sisälle ja pistin teepannun tulille. -No, miten Markus otti asian? Rea kysyi istuuduttuaan keittiöpöydän ääreen. -Minkä asian? esitin tietämätöntä samalla, kun katoin pöytää. -Tiedät kyllä, Rea vastasi. -No... Tuota. Hän oli todella pettynyt ja oikeastaan... meidän suhteemme jatkuu. Vältin katsomasta Reaan, sillä saatoin vain arvata, miten hän reagoisi uutiseen. -Kiira! Mitä ihmettä? Oletko sinä järjiltäsi? -Rea, rauhoitu, rauhoitu, kiirehdin sanomaan ja istuuduin ystävääni vastapäätä. -Minä olin väärässä, ei Markus valehdellutkaan minulle. Tai siis, kyllä hän valehteli, mutta hän teki sen, koska hänestä tuntui, että hänen täytyi. -Kiira..., Rea ei kuulostanut lainkaan tyytyväiseltä. -Hän rakastaa minua, Rea. Emmekä me jatka kuten aiemmin, Markus jättää Violan. -Anteeksi mitä? Jättää Violan? Rea huudahti. -Niin. He eroavat, ja siten me voimme olla yhdessä kunnolla, selitin. -Okei, nyt sinä ainakin olet täysin järjiltäsi. Älä vain sano, että sinä uskot häntä! Ihanko tosissasi sinä luulet, että Markus jättää vaimonsa, lapsensa ja hienon kotinsa sinun takia? Haloo, me puhumme Markuksesta. -Kyllä hän jättää, hän sanoi niin, vastasin hiljaa. -Ai, se olisikin ensimmäinen lupaus, jonka Markus jättäisi täyttämättä... Kiira, oikeasti, ole nyt fiksu. Sinä tiedät, että Markus sanoo kaikenlaista, mitä ei tarkoita. -Tätä hän tarkoitti, sanoin painavasti. -Hän voisi luultavasti sanoa sinulle, että kuu on juustoa ja hän hakee sen sinulle, ja sinä uskoisit häntä! Mitä tapahtui sille älykkäälle ystävälleni, jonka tunsin? Mihin sinä olet hänet piilottanut? Kuinka voit olla noin typerä? Markus valehtelee sinulle, hän käyttää sinua hyväkseen! Ja entä, jos hän jättäisikin Violan? Kauanko menisi, että hän löytäisi uuden naisen, jonka vuoksi eroaisi sinusta? -Nyt riittää, Rea! Tämä asia ei kuulu sinulle millään tavalla, tämä ei ole sinun murheesi! Markus sanoi, ettei hän tekisi

tätä muiden takia, hän todella rakastaa minua. He eivät kuulu yhteen ja Markus jättää Violan, kivahdin. Rea näytti yllättyneeltä siitä, kuinka kipakaksi kävin. Hetkeen hän ei sanonut mitään, mutta sitten hän totesi, kuitenkin jo rauhallisemmin: -Minä uskon sen vasta, kun näen omin silmin. -No, sittenhän sinun ei tarvitse kuin odottaa, vastasin myrkyllisesti. Hiljaisuus, jonka rikkoi ainoastaan teepannun puhina, laskeutui keittiöön. Sisälläni kiehui eikä mieleni tehnyt sanoa mitään. Vältin edes katsomasta Reaa. -Kiira, en minä halua tapella, Rea sanoi lopulta. -Anteeksi, olet oikeassa, se ei kuulu minulle. En vain halua nähdä, että joku liero satuttaa ystävääni. Rean ääni oli muuttunut aivan erilaiseksi ja koko hänen olemuksensa oli paljon pehmeämpi. -Kiitos, Rea, mutta minä osaan pitää huolta itsestäni, vastasin edelleen hieman jäätävästi. -Niinköhän, Rea vastasi, mutta nyt jo vitsillä, hilpeästi virnistellen. -Osaan ja jos en osaa niin... -Niin sitten itketään yhdessä, Rea lopetti lauseeni. Katsoin Reaa. Hänen kasvoilleen oli kohonnut lämmin, hyvittelevä ilme enkä minäkään voinut vihoitella pidempään. Kylmä jää sulii välittämme yhtä nopeasti kuin se oli tullutkin. Rea viipyi luonani iltaan asti, lenkitimme Noppaa, katsoimme televisiota, söimme ja ennen kaikkea juttelimme. Markusta kumpikaan ei kuitenkaan maininnut enää halaistullakaan sanalla, se aihe oli selvästikin liian herkkä. Illalla ystäväni lähdettyä menin saman tien iltapesuille ja vetäydyin sen jälkeen Nopan kanssa makuuhuoneeseeni. Makasin sängyssä pitkään valveilla miettien minua ja Markusta. En tiennyt, mikä oli oikein ja mikä ei enkä tiennyt, mitä minun olisi pitänyt tuntea, mutta yhden jutun tiesin. Minä en halunnut olla ilman Markusta. Jo sillä hetkellä, kun Markus oli vetänyt minut sairaalassa lämpimään syliinsä, oli ollut selvää, etten minä voisi vastustaa häntä. Meni syteen tai saveen, minä antaisin miehelle vielä mahdollisuuden.